22/01/2022

Το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Λουκ. ιη΄ 35-43 (23-01-2022)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίζειν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν Ἰεριχὼ, τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν· ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησόν με· καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησόν με. Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν. ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· τί σοι θέλεις ποιήσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ

ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, καθώς ο Ιησούς πλησίαζε στην Ιεριχώ, ένας τυφλός καθόταν στην άκρη του δρόμου και ζητιάνευε. Όταν άκουσε το πλήθος που περνούσε, ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. Του είπαν ότι περνάει ο Ιησούς ο Ναζωραίος. Τότε εκείνος άρχισε να φωνάζει δυνατά: «Ιησού Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με!» Αυτοί που προπορεύονταν τον μάλωναν να σωπάσει, εκείνος όμως φώναζε ακόμη πιο δυνατά: «Υιέ του Δαβίδ, σπλαχνίσου με!» Τότε ο Ιησούς στάθηκε κι έδωσε εντολή να τον φέρουν κοντά του. Αυτός πλησίασε, κι εκείνος τον ρώτησε: Τι θέλεις να σου κάνω;» «Κύριε, θέλω ν’ αποκτήσω το φως μου». Και ο Ιησούς του είπε: «Ν’ αποκτήσεις το φως σου! Η πίστη σου σε έσωσε». Αμέσως ο τυφλός βρήκε το φως του κι ακολουθούσε τον Ιησού δοξάζοντας το Θεό. Κι όλος ο κόσμος, όταν τον είδε, δοξολογούσε το Θεό.

Σχολιασμός

Η διήγηση του θαύματος και οι προεκτάσεις του.

Ο Ιησούς Χριστός τέλεσε αυτό το θαύμα της θεραπείας του τυφλού από την Ιεριχώ διαρκούντος του τελευταίου σταδίου της πορείας του προς τα Ιεροσόλυμα, όπου ακολούθησαν τα πάθη, ο σταυρικός θάνατος και η ανάστασή του. Εντασσόμενο μέσα σ’ αυτό το ιστορικό πλαίσιο, το θαύμα λαμβάνει εξαιρετική σημασία, γιατί φανερώνει την εξουσία του Χριστού να τελεί αυτού του είδους τα θαυμαστά γεγονότα, εξουσία μέσα από την οποία ο Χριστός αποκαλύπτεται, ότι είναι όντως ο Μεσσίας και ο Υιός του Θεού. Λαμβάνει, εξ άλλου, συμβολικό περιεχόμενο, γιατί αυτός ο οποίος δίδει το φως στο σωματικά τυφλό, χαρίζει και το πνευματικό φως και απαλλάσσει από την πνευματική τύφλωση. Εξάλλου ο Χριστός είπε ότι «Εγώ ειμι το φως του κόσμου· ο ακολουθών εμοί ου μή περιπατήση εν τη σκοτία, αλλ΄έξει το φώς της ζωής». (Ιωαν. 8,12).

Ο Ιησούς Χριστός, κατά τη διάρκεια της τελευταίας του πορείας προς την Ιερουσαλήμ, διέσχισε την κοιλάδα του Ιορδάνη και ήρθε στην Ιεριχώ. Εκεί κάποιος τυφλός καθόταν στον δρόμο και ζητιάνευε. Από τον ευαγγελιστή Μάρκο πληροφορούμαστε ότι το όνομα του τυφλού ήταν Βαρτιμαίος και ήταν γιος του Τιμαίου (Μαρκ. 10:46). Είναι γνωστό ακόμα και σήμερα το κοινωνικό φαινόμενο για πολλούς ανθρώπους που, ένεκα διαφόρων προβλημάτων σχετικών με την υγεία τους, δεν μπορούσαν να εργαστούν και να βγάλουν τα απαραίτητα για την επιβιωσή τους και κάθονταν στους δρόμους, όπου περίμεναν τη βοήθεια από τους περαστικούς. Ένας από αυτούς ήταν και ο τυφλός της σημερινής ευαγγελικής

περικοπής ο οποίος θεραπεύθηκε από τον Ιησού Χριστό.

Η τύφλωση του στερούσε τη δυνατότητα γνώσης των γεγονότων. Έτσι όταν άκουσε θόρυβο και οχλαγωγία γύρω του ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. Οι παρευρισκόμενοι άνθρωποι τον πληροφόρησαν ότι περνά από εκεί ο Ιησούς περί του οποίου φαίνεται ότι είχε ήδη ακούσει από πριν.

Βλέποντας λοιπόν με τα μάτια της ψυχής του ποίος ήταν ο Ιησούς Χριστός και τι μπορούσε να του προσφέρει άρχισε να φωνάζει «Ιησού Υιέ του Δαβίδ ελέησον με». Ο τίτλος αυτός που δίνει ο τυφλός στον Ιησού Χριστός είναι από τους γνωστούς στη θεολογία ως μεσσιανικός τίτλος, δηλαδή τίτλος που θα λάμβανε ο Μεσσίας όταν θα ερχόταν. Ο τυφλός επομένως αναγνωρίζει και ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Μεσσίας. Ο Θεοφύλακτος Βουλγαρίας ερμηνεύοντας το χωρίο σημειώνει ότι με το να λέγει ο τυφλός ελέησον με, μας αποκαλύπτει ότι είχε σχηματίσει κάποια εντύπωση εντός του περί της θεότητας του Χριστού και ότι δεν επρόκειτο περί ενός απλού και κοινού ανθρώπου. Η παράκληση του τυφλού να τον ελεήσει μας δείχνει την πίστη και την εμπιστοσύνη που είχε, ότι αυτός που περνούσε από κοντά του ήταν ο μόνος που μπορούσε να τον κάνει καλά.

Οι παρευρισκόμενοι και όσοι ακολουθούσαν τον Χριστό προσπαθούσαν να επιβάλουν στον τυφλό να σιωπήσει γιατί θεωρούσαν αυθάδεια την αξίωση του να σταματήσει ένα τόσο σημαντικό πρόσωπο. Παρά τις προτροπές των παρευρισκομένων να σιωπήσει, ο τυφλός φώναζε εντονότερα «Υιέ Δαυίδ ελέησον με». Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας λεει ότι κάποιος που κραυγάζει δυνατά αισθάνεται ότι μαζί με τη φωνή που βγάζει αδειάζει και ο ίδιος από την πνοή του, έτσι και αυτός που κραυγάζει στον Κύριο με την καρδία του αδειάζει από κάποια εσωτερική δυσκολία. Η κραυγή η οποία ελκύει την προσοχή του Κυρίου είναι αυτή που βγαίνει μέσα από την καρδία μας. Συνεχίζοντας ο ιερός πατήρ μας λεει ότι ένα από τα χαρακτηριστικά της κραυγής που εισακούει ο Κύριος είναι η προθυμία. Μια τέτοια κραυγή μέσα από τα βάθη της καρδίας του έβγαζε και ο τυφλός της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Ο Θεοφύλακτος Βουλγαρίας μας λεει ότι φώναζε πιο πολύ γιατί η θερμότητα και η επιμονή του στην προσευχή έβγαιναν από την εσωτερική του κατάσταση.

Ο Κύριος σταμάτησε την πορεία του και διέταξε να τον φέρουν κοντά του. Ο Κύριος δείχνει με την πράξη του αυτή την άπειρη αγάπη και ευσπλαχνία του προς τον άνθρωπο που του φωνάζει με όλη την δύναμη της καρδίας του. Άκουσε τη φωνή αυτού του άνθρωπου ανάμεσα σε τόσες άλλες επειδή έβγαινε με πίστη και σιγουριά ότι αυτός που βρισκόταν κοντά του μπορούσε να τον κάνει καλά.

Με την ερώτηση τι θέλεις να σου κάμω, την οποία απευθύνει στον τυφλό ο Χριστός

κάνει γνωστό στους ανθρώπους που ήταν μαζεμένοι εκεί ότι δεν επρόκειτο για συνηθισμένο ζητιάνο αλλά για άνθρωπο που έχει πίστη. Η πίστη του αυτή τον οδηγεί στον Μόνο που μπορεί να του δώσει το φως του. Παρόλο που ο Κύριος γνωρίζει τις ανάγκες μας ζητά από εμάς να τις ακούσει. Με το να λέγουμε τις ανάγκες μας στον Κύριο μαθαίνουμε τους εαυτούς μας να εκτιμούν το έλεος το οποίο του ζητούμε.

Ο Ιησούς Χριστός, με την εξουσία που είχε, είπε τότε στον τυφλό ανάβλεψον και αυτός απέκτησε το φως του. Η μεγάλη πίστη που είχε ο άνθρωπος αυτός ότι ο Χριστός είναι ο Υιός Δαβίδ ήταν τόσο έντονη που δεν σταματούσε ακόμα και όταν οι άλλοι τον επιτιμούσαν. Ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας μας λέγει «οίδεν η πίστις πρός πάντα μάχεσθαι και πάντα νικάν». Δηλαδή γνωρίζει η πίστη να μάχεται με όλα και να νικά. Η πίστη αυτή οδήγησε και τον τυφλό στο να δει τη σωτηρία που είναι ο ίδιος ο Χριστός. Την σωτηρία αυτή είχε δει και ο γέροντας Συμεών που βρισκόταν στο ναό του Σολομώντα, όταν η Παναγία μαζί με τον Ιωσήφ πήραν τον Ιησού στο ναό, σαράντα μέρες μετά τη γεννησή του. Όταν πήρε στην αγκαλιά του το βρέφος Ιησού αναφώνησε «νυν απολύεις τον δουλόν σου δέσποτα, κατά το ρήμα σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ητοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ» (Λουκ. 2. 29-32). Δηλαδή τώρα Κύριε μπορείς ν’ αφήσεις το δούλο σου να πεθάνει ειρηνικά, όπως του υποσχέθηκες, γιατί τα μάτια μου είδαν τον Σωτήρα που ετοίμασες για όλους τους λαούς, φως που θα φωτίσει τα έθνη και θα δοξάσει το λαό σου τον Ισραήλ.

Ευθύς όταν είπε ο Ιησούς Χριστός στον τυφλό η πίστη σου σέσωκε σε, την ίδια στιγμή απέκτησε ξανά το φως του και ακολουθούσε τον Ιησού δοξάζοντας τον Θεό μαζί με το πλήθος που ανυμνούσε τον Θεόν όταν είδε το Θαύμα. Έτσι, φαίνεται η θαυματουργική δύναμη του λόγου του Ιησού Χριστού. Ο Κύριος επιτρέπει στον τυφλό να εκδηλώνει την ευγνωμοσύνη του και στο πλήθος τον θαυμασμό του επειδή μετά από λίγο χρόνο ο Χρίστος θα αντιμετωπίσει το πάθος του. Ο Χριστός είχε σαν έργο του να δοξάζεται ο Πατήρ του, όπως είπε ο Ίδιος. Έτσι τα θαύματα του Ιησού Χριστού είναι και ένας τρόπος δοξολογίας του ονόματος του Θεού. Εξ άλλου, σύμφωνα και με τον προφήτη Ησαΐα, «τότε ανοιχθήσονται οφθαλμοί τυφλών, και ώτα κωφών ακούσονται» (Ησ. 35:5). Όταν δηλαδή θα ερχόταν ο Μεσσίας θα έδινε το φώς στους τυφλούς και τα αυτιά των κωφών θα άνοιγαν για να ακούσουν το Ευαγγέλιο της σωτηρίας. Με το θαύμα αυτό της ανάβλεψης του ανθρώπου αυτού αλλά και άλλων σε άλλες περικοπές έχουμε την εκπλήρωση της προφητείας αυτής του προφήτη Ησαΐα.

Επίλογος

Είναι διαπιστωμένο ότι, όταν από ένα άνθρωπο απουσιάζει μία οποιαδήποτε αίσθηση αναπτύσσει ποικίλες άλλες ικανότητες, οι οποίες αναπληρώνουν τρόπον τινά εκείνο που υστερούν. Επίσης, είναι κοινά διαπιστωμένο ότι άνθρωποι οι οποίοι υποφέρουν από την τύφλωση διακρίνονται για την αγνότητα των αισθημάτων, των σκέψεων και των πράξεών τους. Η όραση είναι μία από τις σημαντικότερες αισθήσεις του ανθρώπου. Αυτή τον φέρει σε επαφή και με αυτή γνωρίζει το φυσικό του περιβάλλον. Όμως, τόσο η όραση όσον και οι λοιπές αισθήσεις καθίστανται μέσα γνωριμίας και του ίδιου του Θεού. Οι αισθήσεις του σώματος καθίστανται τα σημεία επαφής με τις ψυχικές αισθήσεις. Για το λόγο αυτό ο άνθρωπος καλείται να διατηρήσει την αγνότητα των αισθήσεών του. Μόνο με τον τρόπο αυτό μπορεί να αναχθεί προς τον Θεό και να γνωρίσει τον Θεό. Ο Χριστός, σε επίρρωση αυτού του σημαντικού σημείου επαφής του ανθρώπου με τον Θεό, έχει μιλήσει με παραβολικό και συμβολικό τρόπο: “Εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσι και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται” (Ιω. 9:39). Μπορεί να έχουμε ακέραιη την αίσθηση της οράσεως και να διατεινόμαστε με κομπασμό ότι γνωρίζουμε τα πάντα. Στην πραγματικότητα, όμως, υποφέρουμε από πνευματική τύφλωση, από την οποία πρέπει να απαλλαγούμε, όπως ο τυφλός στην Ιεριχώ βρήκε τη σωματική του όραση, για να μπορέσουμε έτσι να δούμε και να γνωρίσουμε την αλήθεια, να γνωρίσουμε τον Θεό.

Όταν δεν έχουμε τον πλούτο και το φως της πίστεως παραμένουμε και τυφλοί και πτωχοί και προσπαθούμε να ζητιανέψουμε αυτά που μας προσφέρουν οι τυχαίοι περαστικοί. Όμως, ο Χριστός έρχεται πάντοτε κοντά μας και μας καλεί και μας ρωτά τι θέλουμε. Σ’ αυτόν πρέπει να απευθυνθούμε για να λάβουμε τον πλούτο της πίστεως, το φως της ζωής και την ελπίδα της σωτηρίας.